

PROP DE VOSALTRES

La Pasqua en un ambient social dur

Benvolguts diocesans:

No vull cansar-vos repetint la mateixa frase que tots us heu fet en algun moment d'aquests dies de Quaresma i Pasqua. Mai havíem vist una cosa igual! Hem passat la Pasqua d'aquest any sense processons pels nostres carrers i places, sense preparacions en Germandats i Confraries i, el que és més significatiu, amb celebracions litúrgiques sense presència del poble fidel en els nostres temples.

El motiu d'aquesta reclusió en domicilis i atents als mitjans de comunicació audiovisuals ha sigut l'extensió i la profunditat de la pandèmia que ha provocat el coronavirus. La superació de la COVID-19 ha centrat els esforços d'investigadors, metges i personal sanitari, responsables polítics, forces de seguretat, transportistes i empreses d'activitats essencials. I això en més de 160 països. I durant més de dos mesos i amb la incertesa de no conèixer el final del túnel. Ha generat molta tensió interior, molt dolor i una gran preocupació pel futur desenvolupament de la nostra societat amb les seves conseqüències econòmiques i socials.

El més dur ha estat la comprovació diària dels morts per aquesta malaltia. El recompte era, i ho és encara, una font de consternació i sofriment. Perquè, darrere dels números freds de les estadístiques, hi ha una persona concreta, una història familiar, un projecte de vida, una família que experimenta la ruptura de la normalitat i viu el desconsol de la pèrdua de l'ésser estimat sense un comiat familiar i normalitzat suportant per això un doble dolor.

També les mesures preses per a tots els ciutadans han estat dures, incòmodes i de conseqüències imprevisibles. Hem viscut a dins de les nostres cases i hem paralytitzat les feines i els serveis. S'han tancat escoles, indústries i comerços durant diverses setmanes. I tots ho hem acceptat amb sentit del deure i amb molta responsabilitat. Els ex-

perts ens han dit que era inevitable. Durant aquest temps la societat ha sabut combinar el sofriment amb la gratitud i la solidaritat. S'han mostrat també els millors sentiments de l'ésser humà.

Els creients, a més a més de tot l'anterior, hem vist tancats molts dels nostres temples sense poder celebrar comunitàriament la nostra fe. Alguns hem pogut entrar-hi per a la pregària individual i per demanar al Senyor el final d'aquesta gran tragèdia i, per suposat, tots ho hem fet des de les nostres cases en un ambient estrictament familiar.

La col·laboració de les comunitats parroquials ha estat modèlica. El treball de sacerdots i equips pastorals administrant els sagraments i atenent a les persones més vulnerables ha estat immensa. Tot això ha de ser motiu de gratitud per part de la nostra societat. En el meu cas ho faig amb molta convicció i amb una gran esperança de què tot servirà per mostrar en el futur la fragilitat de l'ésser humà i el sentit de la presència de Déu en la nostra vida.

No hem viscut les celebracions pasquals en els carrers i en els temples. Hem experimentat el que significa la força de la Vida, Mort i Resurrecció de Jesucrist des del silenci, la reclusió i l'ambient familiar. Aprenem a compartir igualment l'alegria de la Pasqua amb la caritat cap als qui conviuen a diari amb nosaltres.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Les xarxes reviu en temps d'alarma

Un virus molt contagiós ens ha obligat a quedar-nos a casa i això ha paralytitzat bona part de l'activitat, també la religiosa amb tot el què això suposa. Per seguir donant servei als feligresos des del Bisbat de Lleida estem impulsant diferents iniciatives des de les xarxes socials. La primera és que hem creat un apartat destacat específic a la nostra pàgina web amb el títol «L'Església de Lleida en temps de coronavirus». A dins les persones hi troben diferents recursos. En primer lloc, diàriament pengem l'Evangeli del dia llegit per un col·laborador de la Delegació de Mitjans de Comunicació i després comentat per algun prevere, religiós o animador de comunitat. Després hi

ha un apartat d'històries de vida i d'esperança en aquest temps actual. També es poden llegir els escrits del Bisbe i consultar els horaris de les celebracions litúrgiques. Per un altre costat hi ha propostes de pregària en temps d'epidèmia i recursos catequètics a casa. Ara més que mai, l'Església de Lleida vol estar al costat de les persones que ho necessiten i hi ha diferents mossens que acosten la missa diària personal per les xarxes, ja sigui per una pàgina web o pel Facebook perquè tothom qui vulgui la pugui seguir des de casa davant de la prohibició de fer-ho en comunitat. El programa de ràdio «De Bat a Bat» que abans del confinament el gravàvem a l'estudi de ràdio que està a

la primera planta de la Cúria Diocesana, aquestes setmanes l'estem gravant des de casa i enviem els àudios des del mòbil.

CERCA DE VOSOTROS

La Pascua en un ambiente social duro

Queridos diocesanos:

No quiero cansaros repitiendo la misma frase que todos os habéis hecho en algún momento de estos días de Cuaresma y Pascua. ¡Nunca habíamos visto una cosa igual! Hemos pasado la Pascua de este año sin procesiones en nuestras calles y plazas, sin preparaciones en Hermandades y Cofradías y, lo que es más significativo, con celebraciones litúrgicas sin presencia del pueblo fiel en nuestros templos.

El motivo de esta reclusión en domicilios y atentos a los medios de comunicación audiovisuales ha sido la extensión y la profundidad de la pandemia que ha provocado el coronavirus. La superación de la COVID-19 ha centrado los esfuerzos de investigadores, médicos y personal sanitario, responsables políticos, fuerzas de seguridad, transportistas y empresas de actividades esenciales. Y esto en más de 160 países. Y durante más de dos meses y con la incertidumbre de no conocer el final del túnel. Ha generado mucha tensión interior, mucho dolor y gran preocupación por el futuro desarrollo de nuestra sociedad con sus consecuencias económicas y sociales.

Lo más duro ha sido la comprobación diaria de los fallecidos por esta enfermedad. El recuento era, y lo es todavía, una fuente de consternación y sufrimiento. Porque, tras los números fríos de las estadísticas, existe una persona concreta, una historia familiar, un proyecto de vida, una familia que experimenta la ruptura de la normalidad y vive el desconsuelo de la pérdida del ser querido sin una despedida familiar y normalizada soportando por ello un doble dolor.

También las medidas tomadas para todos los ciudadanos han sido duras, incómodas y de consecuencias imprevisibles. Hemos vivido en el interior de nuestras casas y hemos paralizado los trabajos y los servicios. Se han cerrado escuelas, industrias y comercios durante varias semanas. Y todos lo hemos aceptado con sentido del deber y con mucha responsabilidad. Los expertos nos han dicho que era inevitable. Durante este tiempo la sociedad ha sabido combinar el sufrimiento con la gratitud y la solidaridad. Se han mostrado también los mejores sentimientos del ser humano.

Los creyentes, además de todo lo anterior, hemos visto cerrados muchos de nuestros templos sin poder celebrar comunitariamente nuestra fe. Algunos hemos podido entrar en ellos para la oración individual y para pedir al Señor el fin de esta gran tragedia y, por supuesto, todos lo hemos hecho desde nuestras casas en un ambiente estrictamente familiar.

La colaboración de las comunidades parroquiales ha sido modélica. El trabajo de sacerdotes y equipos pastorales administrando los sacramentos y atendiendo a las personas más vulnerables ha sido inmensa. Todo ello debe ser motivo de gratitud por parte de nuestra sociedad. En mi caso lo hago con mucha convicción y con una gran esperanza de que todo servirá para mostrar en el futuro la fragilidad del ser humano y el sentido de la presencia de Dios en nuestra vida.

No hemos vivido las celebraciones pascuales en las calles y en los templos. Hemos experimentado lo que significa la fuerza de la Vida, Muerte y Resurrección de Jesucristo desde el silencio, la reclusión y el ambiente familiar. Aprendamos a compartir igualmente la alegría de la Pascua con la caridad hacia quienes conviven a diario con nosotros.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Setmana Santa en confinament

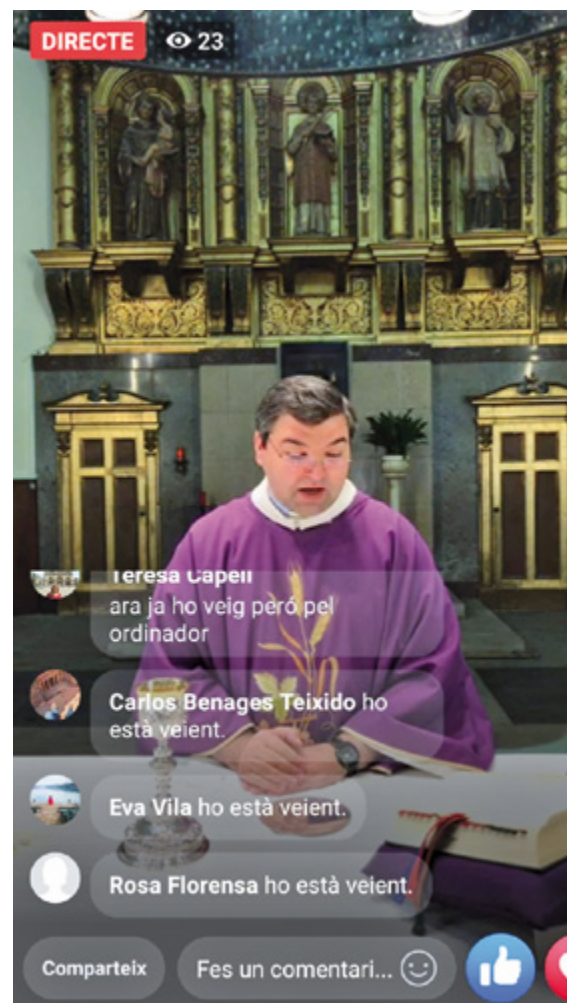

Val la pena i ens fa bé a tots reconèixer com som de creatives les persones davant de situacions noves, desconegudes, però portades per un desig de fer el bé, donar a conèixer la Bona Nova, portar esperança i il·lusió en un moment un xic difícil pel que tots sabem. Estem vivint confinats a causa de la pandèmia... però la vida no s'atura i l'Església busca la manera d'ajudar-nos, d'arribar a les nostres llars, als hospitals, a les residències, a les persones sense sostre. Ningú s'imaginava que aquest any viuríem una Setmana Santa tan diferent sense processons, sense eucaristies presencials.

Davant d'aquesta situació, les famílies s'han preparat per celebrar la Setmana Santa des de la seva llar confeccionant palmes i palmons o branques d'oliveres que van col·locar als balcons. Han pogut seguir els oficis des de les xarxes, des de la televi-

sió o des de la ràdio, amb un augment considerable d'espectadors i oients. Les paraules del nostre Bisbe, el Trídum Pasqual amb el Sant Pare, les reflexions formatives, catequesis per als infants. Els actes més multitudinaris de la Setmana Santa eren les processons i davant de la prohibició de la seva celebració s'han retransmès per les xarxes les processons d'altres anys. A la Granadella també esperaven la Setmana Santa amb molta il·lusió, per reviuir el Desclavament i l'Encontre. Enguany només ho han pogut recordar per les xarxes socials. Per la seva part, el bisbe Salvador va presidir tots els oficis des de la Casa Sacerdotal i el Dijous Sant va recordar especialment els malalts i els més grans.

A les 12 del migdia del Diumenge de Pasqua, les campanes de les esglésies van repicar per anunciar la resurrecció i l'esperança.

Injecció de 14.000 euros al Banc dels Aliments de Lleida

La Fundació Bancària "La Caixa" ha entregat 14.000 euros a la Fundació Banc dels Aliments de les comarques de Lleida per afrontar les conseqüències socials que està comportant la crisi sanitària de la COVID-19. El Banc dels Aliments proporciona productes a la Xarxa d'Entitats d'Acció Caritativa i Social del Bisbat de Lleida que atenen centenars de beneficiaris en risc d'exclusió social.

La situació actual està comportant un augment de la demanda d'ajuda en aliments al conjunt de les comarques de Lleida, fent preveure un increment de les necessitats que comportarà que des del Banc dels Aliments s'hagi de procurar també un augment significatiu en l'aprovisionament d'aliments bàsics. En previsió d'aquesta situació, des d'un inici de la crisi des del Banc es va fer una crida al conjunt de la ciutadania per tal de fer donatius econòmics.

És en aquest context que des de la Fundació Bancària "La Caixa" es fa la donació extraordinària d'aquesta important quantitat econòmica que anirà íntegrament destinada a la compra d'aliments bàsics, com la llet, els llegums o les conserves, de carn i peix. Més informació a:

<http://www.bancalimentslleida.cat/>

REFLEXIONS

Sant Roc, vetlleu per nosaltres

Quan va morir l'àvia, trenta anys enrere, tot recollint els objectes més personals de la seva habitació, despenjaren una imatge de la peanya d'un dels angles, que van guardar en un armari. Era una imatge de sant Roc; un sant que ha estat molt venerat i invocat des del segle XV, com a protector de la pesta i de qualsevol pandèmia; protector, també, de pelegrins, metges i de tota persona que assisteix i té cura dels malalts.

Fa unes setmanes, amb l'arribada de la covid-19, la filla, ara ja àvia i devota del sant, va dir a la seva filla: «Treu el sant Roc de l'armari, el necessitem. Posem-lo en un lloc preeminent, amb una llàntia encesa i preguem perquè ens deslliuri de la pandèmia». Així ho han fet i el sant ha tornat a tenir la preeminència perduda en aquella llar. La devoció seguia ben viva.

Demanar la intercessió d'un sant és encomanar-se a un deixeble que ha viscut una vida de fidelitat exemplar al Senyor. És encomanar-se a un germà gran, reconeixent que està més unit a Crist i per això li demanem que intercedeixi per nosaltres prop del Pare. Els sants són models de ca-

rritat, d'amor i servei que, amb la seva sol·licitud de germans, ens poden ajudar en la nostra feblesa. Confiam que per la seva vida, que és referent per a totes les persones, intercedeixin per nosaltres i per tots els qui ho necessiten en moments de tribulació col·lectiva com el que estem vivint. Els sants i les santes contempen Déu, el lloen i no paren d'ocupar-se dels qui des de la terra, i amb fe i confiança, demanem el seu ajut.

Hem de correspondre a la seva intercessió amb la pràctica de la caritat, estimant i servint els altres, camí de santedat per a nosaltres. «Feu-vos com aquell qui és sant i us ha cridat. També vosaltres sigueu sants en tota la vostra manera de viure» (1Pe 1,15). La devoció als sants ha de ser una referència que mogui a l'acció. Ens assenyalen un camí a seguir en aquests moments de pandèmia: complir les normes amb fidelitat, cuidant-nos i tenint cura dels altres, i agraint de tot cor el treball de cada dia dels col·lectius professionals que hi lluiten. Sant Roc, vetlleu per nosaltres!

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 4,23-31 / SI 2 / Jo 3,1-8]. *Tortosa* (territori de la Comunitat Valenciana): Sant Vicenç Ferrer, prev.; Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / SI 92 / Jo 3,7-15]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i dr. de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.

22. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / SI 33 / Jo 3,16-21]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa.

23. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.

24. □ Divendres [Fets 5,34-42 / SI 26 / Jo 6,1-15]. Sant Fidel de Sigmaringen, prevere caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.

25. ■ Dissabte [1Pe 5,5b-14 / SI 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe.

26. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 2,14.22-28 / SI 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35]. Mare de Déu del Bon Consell; sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.

25 ANYS CPT

La comunicació sempre fou clara, entenedora i sincera

MARIA JOANA QUEROL BELTRÁN

Maria Joana Querol Beltrán, de la Diòcesi de Tortosa, va participar en la celebració del Concili Provincial com a representant del Consell Pastoral Diocesà. Per a ella va suposar una experiència eclesial intensa.

Podria dir a grans trets, quan i com es va convocar el Concili Provincial Tarraconense?

El dia 29 de novembre de 1992, primer diumenge d'Advent, es proclamà l'Edicte firmat per Mons. Ramon Torrella, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, en el qual es comunicava la decisió de convocar un Concili Provincial Tarraconense. Digué Mons. Torrella: «Celebrarem aquest nou Concili Provincial amb mirada vetllant i atenta als signes dels temps, fent ressonar la crida a l'*aggiornamento* de Joan XXIII, a la *renovació* de Pau VI, a la *joia* de Joan Pau I i a la *renovat impuls de la nova evangelització* de Joan Pau II». Després de l'anunci de convocatòria va haver-hi una etapa de preparació, d'informació i de sensibilització i amb la publicació de l'exhortació pastoral «*Esperit que dius a les esglésies de la Tarraconense?*» el dia de l'Epifania del Senyor de 1994, i de l'edició dels quatre documents de treball, va començar l'Etapa Diocesana fins al juliol.

Què li va suposar participar en el Concili Provincial Tarraconense?

La celebració del CPT va tenir per a mi una doble vessant: **Una experiència humana** en saber escoltar, participar, dialogar i respectar les diferents opinions. La comunicació sempre fou clara, entenedora i sincera entre els diferents membres conciliaris. Quan s'havia de fer una aportació o presentar alguna esmena, era a partir d'una plataforma de diàleg i de llibertat de fills de Déu, fent palesa en tot moment la pluralitat i la riquesa en les diferents intervencions. L'altra vessant fou **una experiència espiritual**. Vam ser convocats per l'Esperit i en tot moment la pregària, la litúrgia de les hores i les eucaristies tan acuradament preparades i tan profundament viscudes, van ser l'eix central de totes les sessions conciliaris. La pregària fou en molts moments de silenci interior i en actitud d'escolta de la Paraula de Déu. Es respirava un desig de respondre amb fidelitat a la pregunta i lema del Concili: «*Esperit, què dius a les esglésies de la Tarraconense?*»

Què creu que ha estat el més important o positiu del CPT? I el més negatiu?

Va ser positiu durant la celebració del Concili, la capacitat de diàleg, la llibertat d'expressió, la comprensió i el respecte mutu, la caritat i la fraternitat que en tot moment va haver-hi. Malgrat alguns moments de petites tensions i de silencis significatius, sempre va ser amb un clima de màxim respecte i amb la plena convicció que l'Església és de Jesucrist. Una Església que ens supera en el temps i l'espai i que no la portem els homes, sinó que la condueix l'Esperit. També fou positiu que les vuit diòcesis amb seu a Catalunya van respondre totes a una i es va fer ben palesa la germanor entre les diòcesis. Considero negatiu que la resposta que s'ha donat a l'esforç del treball conciliar no hagi estat del tot entusiasta i esperançada, i algunes qüestions que en aquell moment es van considerar importants no s'hagin portat a la pràctica. Malgrat les llums i les ombres, sempre he considerat que la celebració del Concili Provincial Tarraconense va ser un gran esdeveniment per a les esglésies amb seu a Catalunya.

Diumenge II de Pasqua (A)

COMENTARI

Posaven en comú els seus béns

Segurament tots voldríem veure les nostres esglésies plenes, però perquè sigui així, fan falta moltes coses. A la primera lectura d'avui llegim: *Tot hom sentia un gran respecte [pels cristians] Per què? Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària.* I després encara diu: *Els creients vivien units, i es distribuïen els diners segons les necessitats de cadascú.* Si visquéssim així els cristians, no atrauríem molta més gent? Però si ens veuen desunits i cadascú buscant els seus interessos...

Però segurament que també avui dia hi ha moltes persones que pensen com Tomàs: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.* I això que els seus companys li deien: *Hem vist el Senyor.* Però ell vol tocar, vol comprovar, com molta gent avui dia. En canvi, Jesús ens dirà: *Feliços els qui creuran sense haver vist.* Sabem molt bé que costa molt creure sense haver vist, sense tocar el Senyor. Tanmateix l'evangeli acaba dient-nos precisament: *Els miracles que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.* Per això s'escriuen els evangelis perquè creguem en Crist encara que no l'hàgim vist.

La segona lectura ens recorda que *Déu ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts.* Aquest és el punt central de la nostra fe. La resurrecció explica la forma de viure els primers creients, ens dona *l'esperança d'una heretat que res no pot destruir ni deteriorar, una gran alegria, ni que ara us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves.* La resurrecció de Crist ens dona el perdó dels pecats, el saber desprendre'ns dels nostres béns, el creure en Crist sense haver-lo tocat, la vida plena, una immensa alegria. I això ho fa possible l'Esperit que hem rebut: *Rebeu l'Esperit Sant.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenién junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavall perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,42-47)

Los hermanos perseveraban en la enseñanza de los apóstoles, en la comunión, en la fracción del pan y en las oraciones.

Todo el mundo estaba impresionado, y los apóstoles hacían muchos prodigios y signos. Los creyentes vivían todos unidos y tenían todo en común; vendían posesiones y bienes y los repartían entre todos, según la necesidad de cada uno. Con perseverancia acudían a diario al templo con un mismo espíritu, partían el pan en las casa y tomaban el alimento con alegría y sencillez de corazón; alababan a Dios y eran bien vistos de todo el pueblo; y día tras día el Señor iba agregando a los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor, Jesucristo, que, por su gran misericordia, mediante la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha regenerado para una esperanza viva; para una herencia incorruptible, intachable e inmarcesible, reservada en el cielo a vosotros, que, mediante la fe, estáis protegidos con la fuerza de Dios; para una salvación dispuesta a revelarse en el momento final.

Por ello os alegráis, aunque ahora sea preciso padecer un poco en pruebas diversas; así la autenticidad de vuestra fe, más preciosa que el oro, que, aunque es perecedero, se aquilata a fuego, merecerá premio, gloria honor en la revelación de Jesucristo; sin haberlo visto lo amáis y, sin contemplarlo todavía, creéis en él y así os alegráis con un gozo inefable y radiante, alcanzando así la meta de vuestra fe: la salvación de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo. A quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.